

Τα πάντα για το Χρήστο

Ο Χρήστος γεννήθηκε το 1943. Ο πατέρας του, Σπήλιος Μεντής, αγαπούσε τη μουσική και ήταν γνωστός για τις συνθέσεις του όπως "Το Καλοκαιράκι". Πάντα ενθάρρυνε το Χρήστο να μάθει πιάνο, κάτι που έκανε στην Αθήνα με δάσκαλο τον Γιώργο Πλάτωνα. Το 1967 κέρδισε μια υποτροφία στην Ακαδημία Μουσικής του Αμβούργου στη Γερμανία, όπου και μαθήτευσε για δυο χρόνια υπό τον Κόνραντ Χάνσεν. Την ίδια περίοδο (το 1968) παντρεύτηκε την Κάρολ, την οποία είχε γνωρίσει ενώ δούλευε ως πιανίστας σε ένα κρουαζιερόπλοιο στη Μεσόγειο, πριν ξεκινήσει τις σπουδές του στη Γερμανία.

Δυστυχώς, ο Χρήστος δεν ολοκλήρωσε τις σπουδές του για λόγους υγείας και γύρισε με την Κάρολ στην Ελλάδα το καλοκαίρι του 1969. Λίγο αργότερα, πέθανε ξαφνικά ο πατέρας του, σε ηλικία μόλις 57 ετών. Αυτό ήταν ένα τεράστιο πλήγμα για τον Χρήστο.

Για τα επόμενα 20 χρόνια ο Χρήστος δούλεψε ως πιανίστας στην Ελλάδα, τη Γαλλία και την Αγγλία, παίζοντας σε νυχτερινά κέντρα, εστιατόρια, ξενοδοχεία, σχολές χορού και μια Σχολή Παραστατικών Τεχνών.

Με την Κάρολ έκαναν δύο κόρες, τη Μαργαρίτα και τη Λαμπρινή, που γεννήθηκαν στην Ελλάδα και τώρα ζουν στην Αγγλία. Το 1988 ο Χρήστος μετακόμισε στην Ελλάδα (και η Κάρολ τον ακολούθησε αργότερα) και άρχισε να εργάζεται στην Αθήνα και την Καλαμάτα ως συνοδός πιανίστας στη σχολή χορού της ΔΕΠΑΚ, ενός φορέα που είχε δημιουργηθεί στην Καλαμάτα ένα χρόνο πριν τους καταστροφικούς σεισμούς του 1986. Η Βίκυ Μαραγκοπούλου, μια στενή φίλη, ήταν διευθύντρια.

Τα επόμενα χρόνια ήταν καλά. Ο Χρήστος επιτέλους πήρε το πτυχίο του το 1992 υπό την καθοδήγηση της Νέλλης Σεμιτέκολο, που δούλευε στο Ωδείο της ΔΕΠΑΚ. Ξεκίνησε να δουλεύει εκεί ως καθηγητής και συνοδός πιανίστας. Δημιούργησε πολλές φιλίες και ξεκίνησε να καταγράφει τις συνθέσεις του, καθώς και να συνθέτει πολλές μελωδίες, κάποιες για σόλο πιάνο και κάποιες για άλλα όργανα. Ο Χρήστος έκανε επίσης ενορχηστρώσεις για μουσικά έργα διάσημων Ελλήνων συνθετών. Πήρε θάρρος όταν οι συνθέσεις του άρχισαν να παίζονται σε συναυλίες.

Ως μουσικός, ο Χρήστος πάντα είχε μια ιδιαίτερη αδυναμία στη τζαζ, κάτι που φαίνεται σε πολλές από τις συνθέσεις του, ενώ η δημιουργικότητα και το πάθος του ως πιανίστα πάντα εύρισκαν πρόσφορο έδαφος όταν έπαιζε τζαζ.

Στα τέλη της δεκαετίας του 90 δημιούργησε το Μεσσηνιακό Κουαρτέτο Τζαζ με τον Γιάννη Κινίνη (σαξοφωνίστα και φλαουτίστα) και τους αδερφούς Κουτίβα, τον Βασίλη (μπάσο) και τον Αντώνη (ντραμς). Εμφανίστηκαν σε πολλούς χώρους της περιοχής μαζί με την Αμερικανίδα τραγουδίστρια Μπρέντα Κ. Λη. Ο Χρήστος επίσης συνόδευε τοπικές χορωδίες σε διάφορες εκδηλώσεις, και ήταν πάντα πρόθυμος να παίξει για τους άλλους.

Πάντα έλεγε ότι δεν ανήκει πουθενά, αλλά από τα μέρη που έζησε, η Καλαμάτα ήταν αυτό όπου πέρασε τον περισσότερο χρόνο και κατάφερε τα μέγιστα. Ξέρω πως όταν πέθανε τόσο ξαφνικά τα Χριστούγεννα του 2003 πολλοί στενοχωρήθηκαν. Την άνοιξη μετά τον θάνατό του (τον Απρίλιο του 2004) οι καθηγητές του Ωδείου στην Καλαμάτα με πρωτοστάτη τον διευθυντή Στάθη Γυφτάκη, οργάνωσαν μία συναυλία στη μνήμη του. Έπαιξαν πολλά από τα έργα του και συμμετείχαν πολλοί από τους καθηγητές. Συμμετείχε ακόμα και το Μεσσηνιακό Κουαρτέτο Τζαζ (με άλλον πιανίστα). Ήταν και η τελευταία τους παράσταση. Ο Χρήστος πάντα έλεγε ότι κανένας δεν είναι ο αρχηγός αλλά πάντα έπαιρνε τις πρωτοβουλίες και ήταν επίσης η μεγαλύτερη πηγή έμπνευσης. Σήμαινε τόσα για αυτόν.... Η συναυλία στη μνήμη του ήταν ένα πραγματικά θαυμάσιο βράδυ με το πνευματικό κέντρο πλήρες. Τα έσοδα από τα εισιτήρια και τα CD πήγαν στη δημιουργία υποτροφίας στο Ωδείο για τον καλύτερο μαθητή της χρονιάς.

Αφότου πέθανε ο Χρήστος οι κόρες μου συχνά παίζουν τη μουσική του. Ένα πρωί ο εγγονός μου, μόλις δυόμιση ετών τότε, ακούγοντας τη μουσική του είπε "ο παππούς δεν είναι πεθαμένος στη μουσική"! Ξέρω ότι δεν είναι νεκρός αφού είχε πάντα πίστη στο Θεό. Και δεν είναι θαυμάσιο που η Μουσική ποτέ δεν πεθαίνει;

Ελπίζω ότι με τη δημιουργία αυτού του cd πολλοί άνθρωποι θα μπορούν να χαρούν και ίσως να παίξουν τη μουσική του Χρήστου, όπως τόσο θα ήθελε.